

Reeds bij de aanvang van de Hollandse periode kende men vanaf 1817 één van de ergste landbouwcrisissen van de 19e eeuw.

Sedert het begin van de eeuw was alle bebouwbare landbouwgrond in gebruik. Grondeigenaars hadden steeds twee pressiemiddelen: verhoging van de pachtprijs en het niet vernieuwen van het contract. Dit kon voor de landbouwer een catastofe zijn.

Wanneer de veepest of epizoötie de ronde deed, was men verplicht de besmette dieren ter plaatse af te slachten, zeven à acht voet diep te begraven en te overgieten met ongebluste kalk. Maar domme boeren gooiden de kadavers gewoon in beken of grachten en verwekten alzo nog meer onheil. De aarde uit de getroffen stal moest men verwijderen tot op één voet diep en weer aanvullen met verse grond. De stalmuren werden daarna op- nieuw gekalkt. Alaam en voederbakken hadden een grondige beurt met kokend water en hete azijn nodig. Het ijzerwerk zuiverde men met vuur. Daarna sloot men de stal af en stookte er een mengsel in van azijn, pek, zwavel, wierook en jeneverbessen.

Tamme konijnen, loslopende honden en katten van het besmette erf werden onmiddellijk afgemaakt. Het hooi, stro en mest werd begraven.